

STILTE: EXAMEN!

Vwo bijt de spits af

Door Agnes van Bergen

WILLEMSTAD - De spitsafbijters dit jaar zijn de examenkandidaten van het vwo, met het vak Nederlands. Alleen zij stonden gisterochtend op met de wetenschap dat hun examentijd echt begonnen is. Alle andere afdelingen van het voortgezet onderwijs zullen maandag beginnen.

Recor Kenneth Petronilla

van het Radulphus College uit zich zeer positief over de gang van zaken. „De voorbereidingen zijn prima verlopen. Alle stukken waren op tijd binnen. Vrijwel alle kandidaten waren, ondanks de staking van de busbedrijven, op tijd aanwezig.” Hij volgt: „Onze school heeft drie examenklassen vwo. Het is een relatief kleine groep die, verdeeld over drie ‘aircolo-

kalen’, in alle rust - van half acht tot half elf - aan het werk was. Maandag zal daarvoor de gymnastiekzaal worden ingericht.”

Nog vóór half elf druppelen de eerste leerlingen naar buiten. Vier dames, Churnella la Cruz, Andrea Geerlof, Andrea van Belleghem en Giarmi Webster, staan voor de deur van het examenlokaal stoom af te blazen. Churnella: „Ik was niet zenuwachtig. Ik had al examenervaring opgedaan bij mijn havo-examen. Wel heb ik veel geoefend met proefexamens. Ik vond het een goed examen.” Andrea was vooral de dag voor het examen erg nerveus. Maar eenmaal aan het werk, valt de spanning van haar af: „Ik heb van tevoren flink geoefend. Het is mij echt meegevallen.”

„Het examen bestaat uit twee teksten”, zegt Andrea

Vlnr. de vwo-examenkandidaten Gislanne Maria, Andrea Geerlof, Churnella la Cruz, Andrea van Belleghem en Giarmi Webster van het Radulphus College.

FOTO DORTHE BOERWINKEL

Spotprent

De eerste tekst, over de opwarming van de aarde, werd opgeleukt met een spotprent.

over het examen Nederlands. „Bij de eerste tekst horen 22 vragen, zowel meerkeuze- als open vragen. Van de tweede tekst moesten we een samenvatting maken. Het gaat daarbij over de stelling of er een oorzakelijk verband bestaat tussen religie en geweld. Ik vond het heel moeilijk om binnen de hoeveelheid woorden (160) te blijven.” Giarmi vult aan: „De eerste tekst, over de opwarming van de aarde, vond ik heel interessant. Alhoewel de tekst niet zo moeilijk was, brachten de meerkeuzevragen mij toch soms in

verwarring.”

Alle vier de kandidaten staan voor hun schoolgemiddelde ruim voldoende en hebben er alle vrouwen in dat zij een ‘dikke voldoende’ zullen scoren voor dit vak.

Vakdocente Nederlands Ria Severing-Halman van Radulphus deelt de ervaring van haar leerlingen wel. „Beide teksten zijn op een goed niveau en prettig om te lezen. Ik heb twee van de drie groepen voorbereid op dit examen.” Met ijverige leerlingen trainde ze met stof uit de examenbundel na schooltijd.

Koor Frank Davelaar laat van zich horen

Door May Peters

WILLEMSTAD - Schoonzus Grace begon in januari de oud(e)koorleden op te bellen met het idee dirigent en oprichter van koor Orfeon Crescendo, Frank Davelaar, een bijzonder verjaardagscadeau te geven voor zijn tachtigste. En passant deelde Curaçao in de feestvreugde!

Een avond Mozart, met als opening: Die Kröningsmesse. De bekroning op een leven gewijd aan de passie voor muziek. Mijn eigen drijfveer, dus toog ik donderdagavond naar de kerk van Brievengat voor het jubileumconcert van deze autodidactische musicus, onderwijzer en geliefde Curaçaoënaar. Het koor in elegant zwart met rode corsage op het hart, de kleuren van passie.

Het kamerorkest van concertmeester Eric Gorsira is speciaal versterkt met enkele gastmusici van de Filarmónica en de Synfónica Simón Bolívar uit Venezuela. De Mexicaanse paukenist is zenuwachtig: „De pauken zijn er nog niet. En ik moet ze ook nog stemmen.” „Ay, sí. Maar dit is Curaçao, babes. Ik ben trombonist, dus vertel mij wat! Maar op de een of andere manier lukt het altijd...” Hij lacht.

En warempel, om klokslag half negen in een bijna volle kerk neemt de jarige maestro

Frank Davelaar tijdens het concert in de kerk van Brievengat.

FOTO KEN WONG

onder luid applaus plaats op de bok. Bij de eerste tonen van het Kyrië schiet ik meteen vol. Zo had Mozart het bedoeld. Precies, de pauken gestemd en wel in de tonica en dominant. Een prachtige rol weggelegd voor de Venezolaanse tenor Idwer Alvarez en de Arubaanse sopraan Tica Giel. Dat de componist wilde dat de Heer zich wel dege-lijk over ons onfermt, kreeg hij gemakkelijk voor elkaar in het Gloria. De alt Inés Feo Polanco en de warme, fluwele bariton van Claudio Muskus en hun beide collega's bezegelen dit

stuk met een absoluut definitief ‘amen’ van een dozijn maten.

Ik zeg tegen mijn buurman. „Zo wordt het weer leuk om naar de kerk te gaan, hè!” Ik herken de teksten die mijn moeder in Limburg altijd zong. „Ja. Dat is mijn oom. Ik ben uit Nederland gekomen voor het feest; afgelopen dinsdag al en nu dit.”

In het Credo schallen de drie ingehuurde koperblazers de Politiekapel en de trombonist Carel van Jonkhout. Het tempo is enigszins ongelijk – dat komt dan weer omdat men de jarige

Job niet goed ziet. De vrouwenstemmen halen niet helemaal de noten in het middelregister, maar ik teken er meteen voor als ik 75 zou zijn. Chi Chi, de zus van Davelaar, is 77 en staat samen met de jongste broer Tito op de planken, na vijf jaar. (Er is helaas te weinig jonge aanwas bij het 48-jarige koor om door te gaan.)

En ja, als men ‘hosanna’ zingt, hoort men ook precies de jubel die het Latijn beoogt. Prachtige akkoorden in het vierstemmig koor. De hoorn in het Agnus Dei speelt heel mooi

een sostenuto pianissimo. En hoewel ik de sopraan van Tica Giel fragiel vind, past ze natuurlijk wel bij de kwetsbaarheid van het Lam Gods. ‘Miserere noblis’ in een prachtig duet met de hobo. Het contrast met het timbre en draagvermogen van imposante tenor Alvarez is wel groot, maar goed. Het gaat hier om een verjaardagscadeau! De tempoversnellingen in het koor gaan wederom moeilijk, maar dat komt omdat de solisten in het zicht staan.

Na de pauze vertolkt Tica Giel het Exsultate. De Mozartiaanse trillers vervagen helaas met haar timbre. Maar het korte duet voor de beide hobo's doet dat vergeten. De intro van Jubilate KV 165 van Giel klinkt te iel. Maar wel een mooie altviool-passage. En oké, ook al is de toon van de Curaçoise strijkers niet even mooi, er is wel passie.

Prachtig die lange noten pianissimo en het crescendo. Maar dat is nota bene de naam van het koor: Orfeon Crescendo. Ze laten zich horen! Op mijn vraag naar dirigent Frank Davelaar nog de energie vandaan haalt, zegt hij dan ook volslagen logisch: „Ja, de muziek, hè.” Moge zijn koor haar laatste zin van het Misericordias Domini waarmaken: canta bo in aeternum.